

Zákulisní otcovia EÚ, II. časť: Altiero Spinelli – súdruh na polovičný úväzok

Branislav Michalka

24. marca 2022 ✚ **Politika** ✚ **Európska únia**

Pamätná tabuľa na ostrove Ventotene, pripomínajúca Spinelliho a *Manifest z Ventotene*

zdroj: wikimedia commons

pokračovanie I. časti

Pokiaľ by sme považovali Monnetu za hlavného skrytého vykonávateľa myšlienky európskej unifikácie v zákulisí, tak za hlavného skrytého ideológa, ktorého rola nebola verejnosti počas jeho života príliš zdôrazňovaná, môžeme považovať Altiera Spinelliho. Jeho meno, podobne ako Monnetovo, dlhé roky nebolo uvádzané medzi tzv. otcami zakladateľmi EÚ s kresťanským pozadím. O to väčší vplyv (na rozdiel od kresťanských) mali pri formovaní EÚ práve jeho myšlienky.

Buržoázny komunista

Narodil sa v roku 1907 ako syn talianskeho diplomata. Jeho otec bol talianskym vicekonzulom v Brazílii, neskôr sa stal podnikateľom. Buržoázny pôvod naoko vylučoval možnosť ľavicového zápalu, avšak, ako sa to už niekedy stáva deťom z bohatých rodín, mladý Altiero sa stal komunistom. Či vtedy pri zúčtovaní s vládnuou triedou myslel aj na svojich príbuzných, z ktorých peňazí žil, to nevieme. Avšak už aj u jeho otca môžeme badať zaujímavé paradoxy, pretože o marxizme sa synček dočítal práve v otcovej knižnici.

Do Talianskej komunistickej strany Spinelli vstúpil v roku 1924 a jeho vedomosti zo základov marxizmu-leninizmu boli ostatnými súdruhmi natoľko cenené, že sa stal predsedom komunistickej skupiny *Víťazstvo*. V roku 1927 ho Mussoliniho režim zatkol a väznil až do roku 1943. Bolo to však zadržiavanie, v porovnaní s inými totalitnými štátmi, veľmi uvoľnené. Vo väzení študoval a prehlboval si svoje vedomosti z Marxa a Hegla, na rozdiel od väzňov v sovietskych gulagoch alebo nemeckých koncentračných táboroch, ktorí museli tvrdo pracovať v desivých podmienkach. Takže v Spinelliho prípade by sme skôr mohli hovoriť o určitom vyhnanstve podľa starorímskeho spôsobu, na ktorý si Mussolini v duchu fašistickej propagandy potrpel.

Tento svojský spôsob študijného pobytu, okrem toho že mu zabráňoval v revolučnej pokrokovej činnosti, a tým ochudobňoval Európu o pokrokové podnety, privodil u mladého Spinelliho zaujímavý ideový obrat. Vo

väzbe sa totiž priam prorocky rozišiel so stalinským komunizmom (snáď tušiac už vtedy, že z Ruska nie je dobrá ani zmrzlina a vajce, nieto ešte modifikovaný západný marxizmus) a nechal sa inšpirovať marxizmom rýdzo západným, Antoniom Gramscim, jeho neomarxizmom a pochodom inštitúciami. Z dôvodu nesúhlasu so súdruhom Stalinom bol vylúčený z Komunistickej strany Talianska a bol označený, ako to už vtedy mala Kominternu vo zvyku, za trockistu.

Zdroj: youtube.com

Manifest a „mamička“ Európy

Počas väznenia na ostrove Ventotene (môžeme opäť skôr hovoriť o vyhnanstve, pretože sa mohol po ostrove voľne pohybovať, študovať a dokonca aj stretávať so svojimi súdruhmi) napísal spolu s ďalšími revolučnými vyhnancami (súduhovia Colorni a Rossi) manifest európskeho federalizmu, základný dokument euro-unifikácie, tzv. *Manifest z Ventotene*. Beztvará hmota jednotiacej sa Európy, robíaca pôvodne na väčšinové kresťanské obyvateľstvo svoj koketný pseudo-kresťanský „kukuč“, tu dostala svoju pravú, neomarxistickú formu, ktorú po ideovom „striptíze“, trvajúcom niekoľko desaťročí, konečne dnes môžeme pozorovať v plnej nahote. V ňom sa spojila idea európskeho zjednotenia, pevne s neomarxistickou predstavou budúceho globálneho pokroku.

Manifest preniesla z ostrova na pevninu súdružka Ursula Hirschmannová, manželka súdruha Colorniho, marxistická revolucionárka z bohatej (opäť tie záhadné paradoxy) berlínskej židovskej rodiny. Neskôr sa dokonca stala Spinelliho manželkou (je pravda, že medzi súdruhmi by mali byť veci spoločné a nemali by si závidieť) a zároveň zakladateľkou pokrokového združenia *Ženy pre Európu*. Niektorí ju nazývajú „*matkou zakladateľkou Európy*“. A skutočne, na jej živote vidíme, že má všetky predpoklady, aby bola Únii pravou, neomarxistickou a pokrokovou mamičkou, vzorom pre modernú európsku ženu bez predsudkov.

To všetko však vieme až dnes. V 50. rokoch o nej nikto v tejto súvislosti nehovoril. Všade sa to vtedy hemžilo samými kresťanskými politikmi, a aj propaganda východného krídla európskeho marxizmu za Železnou oponou videla pobeťovať po zjednocujúcej sa Európe duchovných potomkov Karola Veľkého.

Hneď po páde fašistického režimu v roku 1943 sa konal v Miláne zakladajúci kongres *Európskeho federálneho hnutia*, ktoré na rozdiel od kamuflovania s kresťanskou a karolínskou ideou pre masy, jasne hovorilo o celi európskej unifikácie – marxistickom a liberálnom superštáte. Na jar 1944 sa európski súduhovia stretli v Ženeve s predstaviteľmi hnutí protinemeckého odporu z ôsmich štátov, čiže vlastne s budúci európskymi vládcami. Spinelli pre nich pripravil text „*deklarácie federalizmu*“, ktorý bol 20.

mája 1944 všetkými schválený.

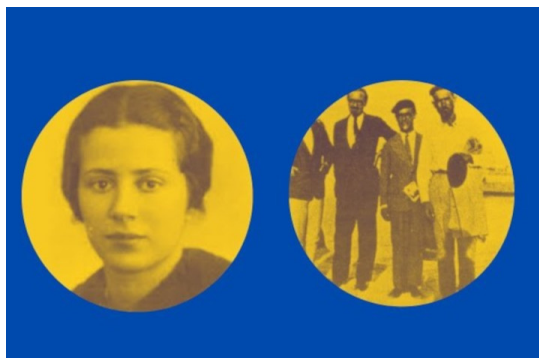
Dialekticky vpred, za úspešnú federalizáciu!

V marci 1945 sa v Paríži uskutočnila prvá európska federalistická konferencia, propagujúca vytvorenie jednotného „federálneho“ európskeho štátu. Organizátorom bola súdružka Ursula Hirschmannová, vtedy už manželka Spinelliho, ktorý na konferencii robil školiteľa a ideológa. Z polohy školiteľa do polohy aktéra sa posunul v roku 1947, keď sa zapojil do propagácie a realizácie Marshallovho plánu, v ktorom videl zárodok európskej unifikácie. Hľa, aké kľukaté sú cesty marxizmu. Jedna hemisféra marxizmu môže dialekticky podporovať to, čo druhá zatracuje. Nech je nám to poučením aj dnes.

Pripomeňme si len, kto bol jedným z realizátorov Marshallovho plánu v Európe – Jean Monnet. S ním sa Spinelli spojil a vytvorili tak svojrázny marxisticko-liberálno-kapitalistický tandem s jediným cieľom – unifikáciou Európy a následne aj globalizovaného ľudstva. Časy však ešte vtedy nedozreli pre takú podnetnú ideológiu, pretože štáty boli ešte stále v zajatí národného partikularizmu. Preto v roku 1957, na *Európskom ľudovom kongrese* v Turíne, Spinelli rozhorčene kritizoval a spochybnil legitimitu koncepcie národných štátov. Vzhľadom na to, že sa však vo Francúzsku dostal o rok nato k moci generál de Gaulle, politik starého strihu, Monnetovi protivný obhajca národných štátov, celý proces unifikácie sa minimálne na desať rokov zabrzdil. Až osviežujúco-pokroková kultúrna revolúcia 60. rokov, ktorá sa zbavila „starých živlov“, vrátane de Gaulla, umožnila pokračovať v rozbehnutom procese. V duchu Spinelliho ideí, samozrejme...

Nakoniec teda konečne, po roku 1967, vzniká Európska komisia a Spinelli sa stáva v roku 1970 jej členom, pričom v jej radoch zotrúva až do roku 1977. Zároveň bol poslancom talianskeho parlamentu za stranu *Nezávislej ľavice*, ktorej členom bola aj bizarná (vo svojej dobe, samozrejme, nie dnes) postava marxistického „katolíka“ Raniera La Valleho, žiaka liberálneho bolonského biskupa Lercara. Tento biskup sa okrem iného preslávil aj tým, že sa mohutne pričínal o liturgické zmeny po roku 1970. Ako vidieť, niektoré siete sú veľmi spleťité, začínajú sa pri Marxovi a končia pri biskupovi. Ako nakoniec môžeme pozorovať aj dnes.

V európskom parlamente sedel Spinelli desať rokov. V 80. rokoch sa podieľal aj na činnosti ľavicovej *Radikálnej strany*, ktorá zasadala v Talianskom parlamente a preslávila sa svojou poslankyňou Ilonou Stallerovou – Cicciolinou, porno herečkou pôvodom z Maďarska, zhusta odkrývajúcou svoje vnady aj na pôde národného zhromaždenia. Občanom vtedajšieho Československa sa táto strana zviditeľnila aj propagovaním ďalšej ľavicovej hviezdy zo strednej Európy, bývalého tajomníka KSČ Alexandra Dubčeka. Vtedy už pravda mierne zostarnutého.

Aktéri z Ventotene

zdroj: youtube.com

Až do úplného... zjednotenia

V príhodnom totalitnom roku 1984 nakoniec Spinelli otvorene predstrel koncepciu *Spojených štátov európskych*, na ktoré sa malo premeniť dovtedajšie Európske hospodárske spoločenstvo (EHS), hrajúce rolu pragmatického a neideologického združenia voľného obchodu. Zmluva o Európskej únii bola následne schválená Európskym parlamentom, avšak vtedajší zástupcovia európskych štátov ju odmietli. Na národnej úrovni stále nebola ochota plne prevziať ideovú agendu súdruha Gramsciho, súdružky Hirschmannovej – mamičky Európy, jej manžela a zrejme aj súdružky Ilony Stallerovej – Ciccioliny, ako môžeme usudzovať podľa stavu súčasnej morálky.

Odpor národných politikov však netrval dlho. Mimoriadne udalosti, pripravované či spontánne (ktože už nám odhalí celú pravdu), sú najlepším motorom na prijímanie expresných legislatívnych opatrení. Ako to môžeme vidieť aj dnes. Čoskoro nastal slávny rok 1989 a s ním pád komunistických režimov vo východnej Európe. Nadšenie popohnalo vpred realizáciu idey, ktorá by za iných okolností stagnovala. Po páde Železnej opony už nič nestálo v ceste unifikácii, ktorej následky prežívame dennodenne.

To, že táto unifikácia má neomarxistickú podobu, za to vďačíme práve Spinellimu a jeho spolupracovníkom. Tí preto po ňom z vďačnosti pomenovali jednu z budov v bruselskom byrokratickom pelechu. Vedeli, čím sú povinní jeho svetlej pamiatke. Jedna vec však zostáva pre euroobčanov stále záhadou: Prečo tieto Spinelliho skvelé výkony nenašli širšiu mediálnu propagáciu medzi pospolitým ľudom?

Na Spinelliho prípade je totiž zaujímavé presne to isté, čo na Monnetovom – tajnostkárstvo. Vysvetlenie však nie je až tak ťažké. Bolo treba prispôbiť sa dobe a jej vtedajším predsudkom. V popredí na scéne pobežovali kresťanskí politici, ale v zákulisí sa o ideové podklady a mocenské prevodové páky starali marxisti a liberáli. Keď je teraz už po všetkom a netreba sa pretvarovať, tak sa pomenuje po skutočných aktéroch napríklad jedno krídlo Európskeho parlamentu, ako je to v prípade Spinelliho, a máme to za sebou.

A všetci milovníci pokroku a bratstva si môžu oddýchnuť podobne, ako náš súdruh nadporučík M. po páde komunistického režimu v roku 1989, keď v miestnosti IVS (Ideovo-vzdělávací světlice) rozcítené oznámil: „*Chlapci, ja som taký šťastný, že sa už nemusím pretvarovať...!*“

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/zakulisni-otcovia-eu-ii-cast-altiero-spinelli-sudruh-na-polovicny-uvazok/>